

om, hvorvidt de bør beregnes som en Deel af Gagen eller som uvisse Indtægter, da vilde jeg, naar jeg i saa Henseende skulde yttre noget juridisk Mening, henregne dem til de uvisse Indtægter; men jeg vilde ikke have udtalt mig saa bestemt derom, dersom jeg ikke havde anseet det for ligesom at være in confesso mellem Ministeriet og Revisionen, idet det i Besvarelsen er erklæret, at Finantsministeren antager, at det må beregnes efter Lovens § 3, saa at der altsaa må fradrages $\frac{1}{3}$ af Beløbet, førend det kan lægges til Grund for Pensionens Bestemmelse. Hvis dette var en afgjort Sag, da er det for mig indlysende, at det er Revisionens Pligt at fremhæve det, og Rigsdagens Pligt ved Decisionen at bestemme, at det uretteligen Udbetalte atter skal tages til Indtægt; og jeg vilde i saa Fald ansee Finantsministeren uden videre for at være forpligtet til at tilbageholde Beløbet, indtil han ved Dom blev tvunget til det Modsatte. Men noget Andet er det, hvis dette Spørgsmaal svæver for Retten, thi da er det ganske ligesom, at Spørgsmaalet bør betragtes som tvivlsomt, indtil der falder Dom i Sagen. Efter min Overbeviisning — og jeg skal forøvrigt foredrage Sagen paany i Udvalget — vil det som Følge heraf være rigtigt at tage et Forbehold for Statskassens Ret med Hensyn til den nævnte Sum. — Med Hensyn til den 14de Post da er den nuværende Finantsminister og Udvalget fuldkommen enige med Hensyn til Fortolkningen af Lovstedet. Jeg skal kun bemærke, at jeg netop af Hensyn til den afgaaede Finantsminister udtrykte mig saa forsigtigt, ved kun at sige, at „efter min personlige Overbeviisning“ var Sagen klar, hvorimod jeg i det andet Tilfælde, der nys var under Forhandling, betragtede Sagen som in confesso imellem den daværende Finantsminister og Revisionen, som Noget, der altsaa turde forudsættes som givet. Ogsaa ere Finantsministeren og Udvalget enige i, at det Rigtigste i saadanne Tilfælde er at nøies med, at Sagen er fremdragen af Revisionen og her kommen under Discussion, hvorved det jo har vist sig, at baade Revisionen og Udvalget og Finantsministeren ere enige om, at Bedkommende har Ret, hvorimod det helst

maa overlades til ham selv at paatale sin Ret. Den nærmeste Form herfor er at reclamere hos Finantsministeren, og jeg skal da gjøre opmærksom paa, at hvis Retsspørgsmaalet er klart, da er det Hele afgjort herved; thi ingen Minister har Lov til at udbyde Embeder til de Mindstfordrende, — i saa Fald vilde de fleste Statsembeder vistnok kunne blive besørgede for langt Mindre end de derfor normerede Beløb, naar man saaledes udbød dem ved Reclamation. Forøvrigt har den forrige Finantsminister ingenlunde sagt, at han var bleven enig med Manden om, at denne skulde gjøre det for 135 Rbd mindre, end det tilkom ham; men han paastod, at § 3 i Pensionloven kun bestemmer et Maximum, og at det altsaa berøede paa hans Skøn, om han vilde give dette eller mindre, hvorimod jeg anseer det for klart, at § 3 hjemler en Ret, saa at her altsaa foreligger et Principspørgsmaal. Forøvrigt bemærkede jeg allerede, at hvis en saadan Reclamation ikke hjalp, kunde Manden gaae til Domstolene, og i denne Henseende yttrede jeg, at efter den nuværende Finantsministers Udtalelser vilde den Bedkommende være langt bedre tjent med, hvis han fandt Modstand, at møde Ministeren med en Dom, end med en Decision af Rigsdagen, om hvilken vi, tiere idetmindste end jeg havde ønsket, have hørt, at Rigsdagens Beslutninger kun ere afgjørende, naar de ere saa heldige at finde Finantsministerens Billigelse. Saavidt har jeg ganske vist sagt, at Bedkommende med en Dom i Haanden om et saadant større Pensionstillæg var bedre faren ligeoverfor Finantsministeren, end med en Udtalelse af Thinget om, at et saadant høiere Bederlag tilkom ham.

Finantsministeren: Det er slet ikke Tale om at vinde Bisfald hos Finantsministeren; der er Tale om Hans Majestæts Bisfald, og Finantsministeren er pligtig til at give Hans Majestæt det Raad, der stemmer med Ministerens Overbeviisning. Det er dette, der bestandig oversees; her staaer ikke den enkelte Mand ligeoverfor Thinget, men den udøvende Magt staaer ligeoverfor den Myndighed, som tager Beslutning om Regnskabet.